

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Zory Šmolkové a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D. ve věci

žalobce: **LCN GROUP s.r.o.**

sídlem Stodolní 794/21, Moravská Ostrava, 702 00 Ostrava

zastoupen Mgr. Janem Tomsem, advokátem

sídlem Emila Filly 296/13, Mariánské Hory, 709 00 Ostrava

proti

žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**

sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 9. 2019 č. j. 39934/19/5200-11435-706478, ve věci daně z příjmů,

takto:

- I. Rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 27. 9. 2019 č. j. 39934/19/5200-11435-706478 se **zrušuje** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 11 228 Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Jana Tomse, advokáta se sídlem Emila Filly 296/13, Mariánské Hory, 709 00 Ostrava.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobou došlou soudu dne 27. 11. 2019 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 9. 2019, č. j. 39934/19/5200-11435-706478, kterým bylo rozhodnuto o odvolání žalobce proti dodatečným platebním výměrům ze dne 24. 8. 2018, č. j. 3113321/18/3201-51522-809924 a č. j. 3113559/18/3201-51522-809924 tak, že daň doměřená prvním jmenovaným byla zvýšena z částky 72 770 Kč na 88 920 Kč a penále z 14 554 Kč na 17 784 Kč. Rovněž u druhého jmenovaného dodatečného platebního výměru došlo ke zvýšení doměřené daně, a to z částky 161 500 Kč na 240 350 Kč a penále z 32 300 Kč na 48 070 Kč.

Žalobní body

2. Předně žalobce vyčítá napadenému rozhodnutí nesprávné stanovení obvyklé ceny, kdy mezi řadou pochybení, kterých se měl žalovaný při jejím stanovování dopustit, uvádí např. nezohlednění okolností, za jakých byla reklama objednána, jaká byla v té době kapacita pro reklamované subjekty a podobně, což jsou okolnosti schopné ovlivnit cenu reklamy. V této souvislosti taktéž vyčítá žalovanému, že neprovedl opakovaný výslech jednatelů společnosti Papilio-advertising, spol. s r. o. (dále jen „Papilio“) a dodavatelů žalobce. Dále pak žalobce považuje za pochybení, že žalovaný vycházel při svých úvahách toliko z cen společnosti Papilio. Žalobce rozporuje, že by z cen jediné společnosti bylo možné zjistit obvyklou cenu, zvláště, když se ceny této společnosti, za které sama prodávala reklamní plnění, liší v řádech až osminásobku. Krom dalšího pak žalobce vyčítá žalovanému také neprovedení znaleckého posudku stran určení ceny obvyklé a připomíná, že během řízení předložil odborné vyjádření, dle kterého se cena reklamních služeb odvíjí od velkého množství faktorů a její určení je z toho důvodu velmi obtížné.
3. Dále pak žalobce namítl nezákonnost dodatečných platebních výměrů, jelikož tyto neobsahovaly odůvodnění a zpráva o daňové kontrole, kterou žalobce důvodně odmítl podepsat, odůvodnění nahradit nemůže.
4. Stran vytvoření vztahu s dodavatelem za účelem snížení základu daně žalobce uvedl, že nevěděl, že je obchodní transakce zasažena podvodem, resp., že žádný účelový vztah s dodavatelem nevytvořil, neboť by to pro něj nemělo žádný ekonomický přínos. Možnost, že by obdržel část úplaty zpět, pak razantně popřel a dodal, že něco takového ani nebylo prokázáno.

5. Další žalobní argumentace byla zaměřena na posouzení otázky, zda prokázal žalobce výběr a hodnocení reklamy. Žalobce předně brojil proti způsobu, jakým se žalovaný vypořádal s důkazním prostředkem (DVD) obsahujícím nabídky jiných reklamních subjektů. Žalovaný řečený důkazní prostředek odbyl s tím, že tyto nabídky nejsou na srovnatelné reklamy, aniž by zohlednil způsobnost těchto nabídek prokázat existenci výběru jako takového. Stran hodnocení reklamy pak žalobce uvedl, že je prováděl z ekonomických podkladů, jako jsou počet zaměstnanců, partnerů, uzavřených nových smluv, příjmů společnosti atd., kdy z těchto dospěl k názoru, že reklama měla pozitivní vliv. Žalobce má za to, že hodnotit přínos off-line reklamy jinak ani nejde.
6. Žalobce dále vyčítal žalovanému uvedení nepravdivé informace, že měl být p. T. (v době uzavření řešených obchodních transakcí jednatel společností Presstex a později Tardem – pozn. soudu), odsouzen za daňové podvody. Pan T. je přitom pro tyto pouze vyšetřován a odsouzen byl v souvislosti s úplně jinou trestnou činností.
7. Poslední žalobní námitka se týkala akce KOUBA Cup 2013, u které žalovaný dospěl na základě doplnění dokazování v odvolacím řízení k závěru, že žalobce neprokázal faktickou realizaci reklamy na této akci. Žalobce neprokázání faktické realizace nerozporoval s tím, že nemožnost ji prokázat po šesti až sedmi letech musela být zřejmá žalovanému předem. Námitka žalobce zde směřovala dvěma směry. Předně uvedl, že tím, že byla faktická realizace reklamy na řečené akci zkoumána až v odvolacím řízení, zatímco správce daně ji nezkoumal, byla porušena zásada dvojinstančnosti řízení. Dále pak uvedl, že právo žalovaného stanovit tuto daň již prekludovalo, neboť uběhla tříletá lhůta. K jejímu přerušení by pak nemělo dojít prostřednictvím daňové kontroly, která se řečenými plněními vůbec nezabývala, byť oficiálně byla neomezeného rozsahu.

Vyjádření žalovaného

8. Ve svém vyjádření k žalobě žalovaný uvedl k žalobní námitce představené v bodě 2. tohoto rozsudku, že tuto žalobce uplatnil již v odvolání, žalovaný ji shledal částečně důvodnou, neboť v některých případech byly mezi referenční ceny zahrnuty správcem daně i ceny, které nebyly sjednány za obdobných podmínek. Žalovaný tedy obvyklé ceny, jejichž určení bylo zasaženo výše popsaným pochybením správce daně, nově určil po doplnění odvolacího řízení. K tomu využil srovnávací metodu při užití vhodného vzorku cen stejného nebo obdobného plnění, poskytnutých za stejných nebo obdobných podmínek. Žalovaný zdůraznil doslova: *„že do porovnávacího vzorku cen byly ve prospěch žalobce zahrnuty i subjekty, u nichž rozsah poskytnutých reklamních služeb převyšuje rozsah služeb poskytnutých žalobci, avšak v jejich případě dospěl správce daně k závěru, že k reklamnímu plnění došlo za obdobných podmínek.“* K vlastní výši referenční ceny zjištěné žalovaným pak tento uvedl, že z provedeného dokazování vyplývá, že Papilio prodalo reklamní služby společností PRESSTEX MEDIA SE (dále jen „Presstex“) a TARDEM Media s. r. o. (dále jen „Tardem“), tedy přímým dodavatelům žalobce, za ceny srovnatelné s cenami, které Papiliu hradily nespojené osoby. Presstex a Tardem pak tyto prodaly žalobci za cenu mnohonásobně navýšenou, aniž by bylo z důkazních prostředků zjevné, že by došlo ze strany těchto společností k poskytnutí přidané hodnoty ospravedlňující tak markantní navýšení ceny. Sama tato nepřiměřená cena však k doměření daňové povinnosti nevedla. Takovou skutečností

bylo až to, že žalobce řečené navýšení ceny věrohodnými a racionálně podloženými argumenty nezdůvodnil.

9. Stran žalobní námitky ilustrované v bodě 3. tohoto rozsudku pak žalovaný uvedl, že nepovažuje odepření podpisu zprávy o daňové kontrole žalobcem za důvodné. Jako nedůvodné nemůže mít vliv na použitelnost zprávy o daňové kontrole jako důkazního prostředku. S následky nedůvodného odepření podpisu zprávy o daňové kontrole byl ostatně žalobce v průběhu řízení seznámen. Žalovaný má za prokázané, že skutkový stav byl zjištěn co nejúplněji a je podpořen spisovým materiálem (v tomto odkázal zejména na zprávu o daňové kontrole).
10. K žalobní námitce popsané v bodě 4. tohoto rozsudku žalovaný uvedl, že pro účely aplikace § 23 odst. 7 písm. b) bodu 5 z. č. 586/1992 Sb., o dani z příjmu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „z. d. p.“) není podstatné, zda byla mezi dotčenými subjekty „uzavřena dohoda“ o účasti na daňovém podvodu, ale že podstatná je existence vztahu vytvořeného mj. za účelem zvýšení základu daně nebo snížení daňové ztráty, přičemž správce daně není povinen prokázat a doložit důkazy, že daňový subjekt byl vědomě zapojen do řetězce jinak spojených osob.
11. Stran výběru a hodnocení reklam (žalobní námitka popsaná v bodě 5. tohoto rozsudku) žalovaný implicitně odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí.
12. K námitce nesprávné informace o p. T. žalovaný uvedl, že tato není důvodná, neboť v napadeném rozhodnutí uvedl toliko, že: *„proti J.T. je v současné době zahájeno trestní stíhání pro zvlášť závažný zločin zkrácení daně dle trestního zákoníku.“* Netvrdil tedy, jak se mylně domnívá žalobce, že by byl p. T. odsouzen.
13. Co se týče žalobních námitek uvedených v bodě 7. tohoto rozsudku se, stran porušení zásady dvojinstančnosti, žalovaný odkázal na rozsudek NSS ze dne 30. 7. 2012, č. j. 5 Afs 48/2011 – 66, dle kterého odvolací řízení má nejen povahu přezkumnou, ale i nápravnou ve vztahu k pochybením správního orgánu prvního stupně. Dále pak odkázal na usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 14. 4. 2009, č. j. 8 Afs 15/2007-75. V něm se uvádí, že: *[d]oplnění řízení ani dokazování provedené v rámci odvolacího řízení nelze považovat za nepřípustné, ani s ohledem na zásadu dvojinstančnosti. Tato zásada znamená, že řízení probíhá ve dvou stupních (instancích), že tedy řízení a rozhodnutí správního orgánu I. stupně podléhá kontrole odvolacího orgánu, nikoliv že každý závěr musí být vždy vysloven jednou instancí a vždy prověřen a akceptován instancí vyšší.“* Ohledně žalobcem tvrzeného uplynutí prekluzivní lhůty žalovaný uvedl, že tuto lhůtu přerušila v souladu s ustanovením § 148 odst. 3 z. č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „d. ř.“), daňová kontrola zahájená dne 19. 10. 2016.

Posouzení věci krajským soudem

14. Krajský soud poté, co zjistil, že žalobní návrh je věcně projednatelný, přezkoumal napadené rozhodnutí v souladu s ustanovením § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době rozhodování žalované, tedy ke dni 27. 9. 2019 (ust. § 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Stanovení ceny obvyklé

15. V napadeném rozhodnutí zjistil krajský soud, stran podrobného stanovení referenčních cen, odkaz na stany 16 až 26 Seznámení, tedy dokumentu, kterým žalovaný v souladu s ustanovením § 115 odst. 2 d. ř. seznámil žalobce se zjištěnými skutečnostmi dne 2. 8. 2019, č. j. 32168/19/5200-11435-706478 a který je součástí spisu. Na uvedeném místě tohoto dokumentu pak soud zjistil řadu tabulek s cenami placenými jednotlivými obchodními společnostmi za reklamní plnění na jednotlivých sportovních akcích.
16. V naprosté většině případů oddíl věnující se jedné akci obsahoval název a datum konání akce, číslo daňového dokladu, tabulku s přehledem zjištěného rozpětí cen na oné akci obsahující vždy jméno dodavatele a odběratele reklamy (případně poznámku koncového klienta odběratele reklamy) a cenu za akci v Kč. Pod tabulkou pak bylo popsáno, která cena je v ní nejnižší a která nejvyšší. Nejvyšší ceny pak bylo užito jako ceny obvyklé a v další tabulce byla tato porovnána s cenou hrazenou daňovým subjektem a vypočten rozdíl mezi řečenými cenami.
17. Pouze v případě jedné akce bylo u tří subjektů popsáno, jaké konkrétní reklamní plnění bylo předmětem jejich smluv. V případě jiné jedné akce bylo vycházeno toliko z cen mezi společnostmi Papilio a Tardem resp. Papilio a OR-RAMS s. r. o., což jsou obě reklamní agentury, spolupracující t. č. se společností Papilio pravidelně a ve velkých objemech.
18. Podle ustanovení § 23 odst. 7 písm. b) bod 5 z. d. p.: *[l]iší-li se ceny sjednané mezi spojenými osobami od cen, které by byly sjednány mezi nespojenými osobami v běžných obchodních vztazích za stejných nebo obdobných podmínek, a není-li tento rozdíl uspokojivě doložen, upraví se základ daně poplatníka o zjištěný rozdíl. Nelze-li určit cenu, která by byla sjednávána mezi nespojenými osobami v běžných obchodních vztazích za stejných nebo obdobných podmínek, použije se cena určená podle právního předpisu upravujícího oceňování majetku. (...) Spojenými osobami se pro účely tohoto zákona rozumí (...) jinak spojené osoby, kterými jsou osoby, (...) které vytvořily právní vztah převážně za účelem snížení základu daně nebo zvýšení daňové ztráty.*
19. Podle právní věty rozsudku Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 27. 1. 2011, č. j. 7 Afs 74/2010 – 81 (podtržení zde i dále provedl krajský soud): *K prokázání, že se liší ceny jednané mezi spojenými osobami od cen, které by byly sjednány mezi nezávislými osobami v běžných obchodních vztazích za stejných nebo obdobných podmínek (referenční ceny), musí správce daně na základě zjištění výše obou těchto cen provést mezi nimi srovnání. Důkazní břemeno ke všem skutečnostem, které jsou pro to rozhodné, nese správce daně (§ 23 odst. 7 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů). Referenční cenu může správce daně určit porovnáním skutečně dosažených cen shodné nebo podobné komodity mezi reálně existujícími nezávislými subjekty nebo (zejména pro neexistenci nebo nedostupnost dat o takových cenách) jen jako hypotetický odhad opřený o logickou a racionální úvahu a ekonomickou zkušenost. Referenční cena je v podstatě simulace ceny vytvořená na základě úvahy, jakou cenu by za situace shodné se situací spojených osob tyto osoby sjednaly, nebyly-li by spojené a měly-li by mezi sebou běžné obchodní vztahy. Pokud správce daně zjišťuje referenční cenu na základě údajů o skutečně dosažených cenách shodné nebo podobné komodity mezi reálně existujícími nezávislými subjekty, musí pečlivě zkoumat, do jaké míry byly tyto ceny dosaženy za stejných nebo obdobných podmínek, za nichž cenu sjednávaly spojené osoby, a pokud se tyto podmínky liší, provést patřičnou korekci (§ 23 odst. 7 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů).*

20. Pro určení ceny obvyklé je tedy v zásadě možné vyjít z existujících cen sjednaných mezi jinými subjekty tak, jak to činí v napadeném rozhodnutí žalovaný, ale řečený postup skýtá, krom nepopíratelných výhod, i některá úskalí, která je třeba reflektovat. Ta jsou spojena předně s tím, že uvedené ceny vznikly za určitých okolností, sjednaly je určité subjekty v určitém čase, s určitými vztahy mezi sebou a za určitých objektivních podmínek majících vliv na cenu, jakou je například kapacita reklamních ploch apod. Pokud žalovaný chce využít reálně sjednaných cen jiných společností k určení obvyklé ceny, kterou by sjednal žalobce, kdyby nebyl se svým dodavatelem spojenou osobou, pak je třeba znát jak podmínky, za kterých byly sjednány reálné ceny mezi jinými společnostmi, tak i ty, za kterých své ceny sjednával žalobce. Jedině pak je možné provést onu korekci, o které mluví v citovaném rozsudku NSS. Jelikož jde pak o skutečnosti nutné k prokázání odlišnosti ceny sjednané žalobcem od ceny sjednané mezi nezávislými osobami v běžných obchodních vztazích, tíží důkazní břemeno o nich žalovaného.
21. Řečené má zásadní vliv na přezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného stran určení obvyklé ceny, neboť, jak soud zjistil ze správního spisu, žalovaný se ve svém rozhodnutí a v Seznámení, na které v něm odkazuje, nedostatečně věnoval zjištění a popsání podmínek, za kterých byly smlouveny ceny, které následně použil za referenční. Žalovaný uvedl doslova, že: *„do porovnávacího vzorku cen byly ve prospěch žalobce zahrnuty i subjekty, u nichž rozsah poskytnutých reklamních služeb převyšuje rozsah služeb poskytnutých žalobci, avšak v jejich případě dospěl správce daně k závěru, že k reklamnímu plnění došlo za obdobných podmínek.“* Toto konstatování žalovaný přitom činí, aniž by bylo seznatelné z napadeného rozhodnutí nebo Seznámení, jaké jsou ony podmínky, vůči nimž mají být obdobné podmínky, za kterých sjednával svou cenu např. p. Kudělka nebo společnost Prosperita investiční společnost a. s.
22. Za tohoto stavu soud shledává rozhodnutí žalovaného stran této otázky nepřezkoumatelné, neboť není zřejmé:
- a) Jaké byly podmínky (obchodní síla stran, vzájemné vztahy stran, reklamní kapacita v době uzavírání smluv a další) za kterých sjednával smlouvy žalobce se svými dodavateli.
 - b) Jaké byly podmínky (obchodní síla stran, vzájemné vztahy stran, reklamní kapacita v době uzavírání smluv, ve většině případů pak i objemy plnění a další) za kterých sjednávaly smlouvy společnosti, jejichž ceny byly následně použity k určení ceny obvyklé.
 - c) K jakým (a jestli vůbec) bylo přistoupeno korekcím v závislosti na zjištěných rozdílech mezi podmínkami uvedenými u písmen a) a b).
23. Pro řečenou nepřezkoumatelnost pak soudu nezbyvá, než napadené rozhodnutí zrušit podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Podle § 78 odst. 4 s. ř. s. *„[z]ruší-li soud rozhodnutí, vysloví současně, že věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.“* Soud tak tedy výrokem I. tohoto rozsudku učinil.

Ostatní žalobní námitky

24. Stran ostatních námitek, v rozsahu, v jakém nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí nebrání jejich vypořádání, soud poznamenává následující. Skutečnost, že zpráva o daňové kontrole nedosahuje požadovaných kvalit a byla proto případně i důvodně odmítnuta, není sama způsobila vést k zásahu do práv žalobce, protože řečené pochybení může opravit žalovaný. Pokud tak ale neučiní a pochybení přenesení i do svého rozhodnutí, bude to vadou napadeného rozhodnutí odůvodňující jeho zrušení.
25. Tak tomu bylo i v napadeném rozhodnutí, kdy ve zprávě o daňové kontrole došlo k opomenutí důkazu, resp. k odmítnutí jeho provedení z jiného, než Ústavním soudem připuštěného důvodu (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 24. 2. 2004, č. j. I. ÚS 733/01). Stalo se tak v případě bakalářských prací L. H. nazvané *Organizace golfového turnaje pro komerční účely* a V. K. nazvané *Případová studie dopadu golfového hřiště v Kravařích na rozvoj regionu*, jak je soud zjistil ve správním spise. Žalovaný pak na toto opomenutí nikterak nereagoval, čímž shodnou vadou zatížil i napadené rozhodnutí. Prostřednictvím řečených důkazních prostředků žalobce usiloval o prokázání nevhodnosti cen sjednaných mezi Papiliem a jeho zákazníky ke zjištění obvyklé ceny plnění. Měl za to, že prokazují, že za Papiliem utržené částky by nebylo možné golfový turnaj uspořádat. Správce daně však jejich provedení odmítl s tím, že neřeší ceny reklamních plnění na golfových turnajích. Cenu reklamy se však tímto důkazním prostředkem žalobce dokázat nesnažil, a tedy nelze toto vypořádání důkazního návrhu považovat za řádné. Opomenutý důkaz pak vždy vede k nepřezkoumatelnosti a pravidelně i k protiústavnosti takovou vadou stíženého rozhodnutí (srov. nálezy Ústavního soudu 16. 2. 1995, č. j. III. ÚS 61/94). V řešeném případě pak tato nepřezkoumatelnost opět postihuje otázku stanovení ceny obvyklé a vhodnosti k němu užitých prostředků, jak je tato řešena již výše.
26. K námitce neprovedení opětovných výsledků jednání společností Papilio, Presstex a Tardem soud dává za pravdu žalovanému, že jejich opětovné provedení nebylo nutné. Žalobce totiž nerozporoval řádnost průběhu řečených výsledků ani neuvedl nějaké nové tvrzení, které by jimi mělo být dokázáno, což by obě bylo důvodem pro opakování výsledků. Samotný žalobcův nesouhlas s hodnocením výsledků ze strany správce daně však důvodem pro opakování není. V kontextu výše uvedeného však soud poznamenává, že v souvislosti s úkolem žalovaného zjistit dostatečně podmínky popsané v bodě 22. tohoto rozsudku pod písmeny *a)* a *b)* bude na něm, aby posoudil případnou vhodnost zopakování těchto výsledků pro takové zjišťování. Totéž platí stran namítaného neprovedení znaleckého posudku, kdy lze souhlasit se žalovaným, že tento není povinen zjišťovat obvyklou cenu pomocí znaleckého posudku a jeho neprovedení, zjistí-li žalovaný potřebné skutečnosti náležitě jinými cestami, není samo vadou rozhodnutí. I zde však bude na žalovaném, aby posoudil vhodnost jeho použití, zejména tam, kde pro nedostatek vhodných smluv pro srovnání by mohl trpět důkazní nouzí.
27. Stran žalobních námitek vypočtených v bodech 4. a 5. tohoto rozsudku soud poznamenává, že tyto obě směřují do oblasti daně z přidané hodnoty a lze plně souhlasit se žalovaným (citováno v bodě 10. tohoto rozsudku), že v řízení týkajícím se daně z příjmů jsou nedůvodnými. Řečená citace má oporu i v rozsudku NSS ze dne 13. 7. 2013, č. j. 7 Afs 48/2013-31 a rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 6. 2. 2019, č. j. 62 Af 126/2016 – 164, kdy druhý řečený výslovně uvádí takřka totéž co žalovaný, tedy, že: „pro účely aplikace § 23 odst. 7 písm. b) bodu 5 ZDP není podstatné, zda byla mezi

dotčenými subjekty „uzavřena dohoda“ o účasti na daňovém podvodu; podstatná je existence vztahu vytvořeného mj. za účelem zvýšení základu daně nebo snížení daňové ztráty, jehož účelem může být současně např. prezentace žalobce formou reklamy. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 13.7.2013, č.j. 7 AfS 48/2013-31, správní orgány nejsou povinny prokázat a doložit důkazy, že daňový subjekt byl vědomě zapojen do řetězce jinak spojených osob; postačí, pokud doloží a prokáží, byť i pouze nepřímými důkazy, že je zde řetězec dodavatelů, že je v něm daňový subjekt zapojen, jaký je průběh toku finančních prostředků souvisejících s dodávkou a zároveň prokáží odlišnost sjednané ceny od ceny obvyklé mezi nezávislými osobami.“ Povědomost o podvodu ani případná přiměřená opatření žalobce spočívající ve výběru a hodnocení reklamy tedy nejsou v řízení o dani z příjmů relevantní.

28. K námitce stran informací o p. T. soud shledal, že citace uvedená žalovaným ve vyjádření je přesnou citací z napadeného rozhodnutí a tedy, že žalovaný ničeho o odsouzení p. T. za daňové podvody netvrdil. Že je p. T. pro tyto vyšetřován pak uvádí sám žalobce. Trestní stíhání, o kterém se zmiňuje žalovaný v napadeném rozhodnutí, je pak částí trestního řízení, v jejímž rámci se nachází i fáze vyšetřovací, ve které se p. T., dle tvrzení žalobce, t. č. nachází. Soud proto shledal žalobní námitku nedůvodnou, neboť napadenému rozhodnutí vyčítaná informace se v něm nevyskytuje.
29. Ohledně žalobních námitek týkajících se akce KOUBA Cup 2013 soud stran namítaného porušení zásady dvojinstančnosti plně odkazuje na judikaturu NSS uvedenou v bodě 13. tohoto rozsudku. Jedná se o judikaturu, která je dlouhodobě ustálená a konstantní a reflektuje mj. skutečnost, že podle ustanovení § 116 d. ř. nemá žalovaný zásadně možnost rozhodnutí zrušit a vrátit správci daně k dalšímu řízení. Z tohoto důvodu (tedy pro výrazné působení zásady apelační v daňovém řízení) shledal soud postup žalovaného v souladu se zásadou dvojinstančnosti a žalobní námitku v tomto směru tedy nedůvodnou.
30. Druhou námitku týkající se této akce, prekluzi práva stanovit daň, shledal soud rovněž nedůvodnou. Rozsah daňové kontroly byl, a toto není mezi stranami sporné, vymezen jako neomezený. Byla tedy zaměřena na ověření plnění celkové daňové povinnosti v daném zdaňovacím období, zde roku 2013, kam, což je opět mezi stranami nesporné, spadá i akce KOUBA Cup 2013. K přerušení lhůty pro stanovení daně pak podle ustanovení § 148 odst. 3 d. ř. dochází zahájením daňové kontroly. K faktickému prověřování jednotlivých případů pak dochází až po zahájení daňové kontroly, tedy v době, kdy už k přerušení (jejím samotným zahájením) došlo. Rozsah faktického prověřování tak není schopen zpětně ovlivnit důsledek úkonu, jež nastaly dříve, než mohlo samo prověřování fakticky započnout.
31. V řízení plně procesně úspěšnému žalobci, vzniklo v souladu s ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení, k jejichž náhradě soud žalovaného zavázal. Náklady řízení žalobce představují:

a)	zaplacený soudní poplatek	3 000 Kč
b)	náklady právního zastoupení advokátem	
)		
b)	odměna advokáta za zastupování
v řízení ve výši 3 100 Kč / úkon při	§ 7 bod 5.,

těchto úkonech právní služby:	§ 9 odst. 4 písm. d),	
1) příprava a převzetí věci	§ 11 odst. 1 písm. a),	
2) seps žaloby	d)	
	vyhl. č. 177/1996 Sb.	6 200 Kč
II) paušální náhrada hotových výdajů advokáta ve výši 300 Kč / úkon při úkonech právní pomoci	§ 13 odst. 4	
vypočtených pod písm. II)	vyhl. č. 177/1996 Sb.	600 Kč
III) DPH z částek dle II) a II)	§ 23a z. č. 85/1996 Sb.	1 428 Kč
<i>Celkem</i>		<i>11228 Kč</i>

Všechny tyto náklady řízení podle obsahu spisu žalobci prokazatelně vznikly a jedná se o náklady nezbytně nutné k uplatnění jeho práv. Soud proto žalovaného k jejich zaplacení zavázal, a to k rukám zástupce žalobce podle § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“) ve spojení s ustanovení § 64 s. ř. s. Lhůtu k zaplacení soud stanovil v souladu s ustanovení § 160 odst. 1 občanského soudního řádu, neboť tato lhůta je přiměřená možnostem žalovaného.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů po doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá toto vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Ostrava 16. dubna 2020

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu

